

РЕШЕНИЕ

№ 26586

гр. София, 10.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 20.09.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7819** по описа за **2024** година докладвано от съдия Людмила Коева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Комисията за защита на потребителите (КЗП), чрез юрк. Я. С., против Решение № 2700 от 07.06.2024 г., постановено по а.н.д. № 8897/2023 г. НО, 108 състав по описа на Софийски районен съд, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 002134/20.04.2023 г., издадено от А. Г. Д. - член на Комисията за защита на потребителите, с което на дружеството „Фреш Кредит“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], на основание чл.210а ЗЗП е наложена имуществена санкция в размер на 22 000 лева, за нарушение по чл. 68в, вр. чл. 68г, ал. 4, чл.68д, ал. 1 предл. 1 от ЗЗП. Намира решението на съда за постановено при неправилно приложение на процесуалния закон и моли същото да бъде отменено в цялост, а наказателното постановление - потвърдено. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не изпраща представител.

Ответникът, „Фреш Кредит“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] – редовно призован, не се представлява. В писмена молба изразява становище за неоснователност на жалбата и моли за потвърждение на първоинстанционния акт. Не претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за

неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XI касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, от въззивната инстанция е приета за установена следната фактическа обстановка:

На 25.01.2023 г. свидетелят С. Т. Т., заемащ длъжността главен експерт в ДЗППР в КЗП във връзка с упражняваните от КЗП контролни правомощия извършил проверка на интернет страница <https://freshcredit.bg/>, използвана от жалбоподателя „Фреш Кредит“ ЕООД за предоставяне на небанкови финансови услуги от разстояние. Проверката била извършена от свидетеля от работното му място [населено място], [улица]- сградата на Комисията за защита на потребителите.

Свидетелят Т. отворил посочената интернет страница <https://freshcredit.bg/> и установил, че същата съдържа следната информация: „Одобрение до 1 час“. От информация, публикувана в същия интернет сайт установил, че работното време на дружеството е фиксирано от 9:00 до 18:00 ч. за дните от понеделник до петък. Били изготвени екранни снимки на информацията, налична на горепосочената интернет страница. Констатираните от свидетеля обстоятелства били отразени констативен протокол № К-0001449 от 25.01.2023 г., подписан от свидетеля П. О. А..

Свидетелят Т. счел, че изложената от дружеството информация е заблуждаваща, доколкото твърдението „Одобрение до 1 час“ може да въведе в заблуждение потребителя, че във всеки един момент при нужда от финансиране, може да използва услугите конкретно на тази финансова институция, с уверението, че кредитът му ще бъде одобрен до 1 час, независимо от деня и часа на подаване на заявката, тъй като никъде не е пояснено, че заявката ще се разгледа и одобри в рамките на установеното работно време.

Във връзка с горното до „Фреш кредит“ ЕООД била изпратена покана за изпращане на представител в КЗП на 06.03.2023 г. за съставяне и връчване на акт за установяване на административно нарушение /АУАН/. Поканата била връчена на дружеството на 06.03.2023 г. в 16:00 часа, като в нея за дата и час на съставяне на АУАН са посочени същата дата, от 11.15 часа.

На 06.03.2023 г. свидетелят С. Т. Т. съставил в отсъствие на представител на „Фреш Кредит“ ЕООД акт за установяване на административно нарушение № 002135. На 20.03.2024 г. актът бил предявен за запознаване на упълномощено да представлява дружеството лице — Б. Б. - Г., която получила и екземпляр от него. Възражения срещу акта не били направени нито при предявяването му, нито в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН.

Въз основа на така съставения АУАН на 20.04.2023 г. било издадено и обжалваното наказателно постановление, препис от което било връчено на жалбоподателя на 29.05.2023 г., а на 12.06.2023 г. по пощата била депозирана и жалбата срещу него.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, СРС е обосновал извод за незаконосъобразност на НП, като издадено при допуснати съществени процесуални нарушения при съставяне на АУАН. АУАН е съставен в отсъствието на нарушителя, извън хипотезата на чл. 40, ал. 2 ЗАНН, което прави невъзможно упражняването на

правото на защита на санкционираното лице. Лишаването му от това право е счетено за опорочаващо цялото административно производство и съществено нарушение на процесуалните правила.

Съдът е намерил и че неправилно е определено мястото на извършване на нарушението, по съображения, че нарушения в интернет пространството се считат за извършени в седалището на дружеството.

Съдът е обсъдил събраните по делото доказателства и гласните и писмени доказателствени средства, както и приложените документи по административната преписка. По делото категорично е установено, че дружеството „Фреш Кредит“ ЕООД, на собствената си интернет страница <https://freshcredit.bg/> публикува информация, че срокът за получаване на одобрение на подадено искане за кредит, е „Одобрение до 1 час“, без уточнението, че се касае за работно време и работни дни на дружеството. Горното въззивната инстанция намира за въвеждаща в заблуждение потребителя, и в този смисъл нелоялна търговска практика, водеща до вземане на решение от потребителя, което той не би взел без използването на тази търговска практика. С оглед изложеното е формиран изводът, че дружеството-жалбоподател е осъществило от обективна страна състава на нарушението, което му е вменено /макар и не в [населено място], а в [населено място]/, а субективната страна на деянието не следва да се обсъжда, тъй като нарушителят е юридическо лице.

Решението на СРС е правилно. Изводите на въззивната инстанция се споделят изцяло от настоящия състав и не следва да бъдат преповтаряни, по арг. от разпоредбата на чл.221, ал.2, изр.2-ро АПК.

Правилно въззивната инстанция е квалифицирала деянието на дружеството като нелоялна търговска практика, чийто състав, състоящ се от три кумулативно изискуеми елемента, в случая е изпълнен изцяло от страна на санкционираното юридическо лице. От материалноправна гледна точка настоящата инстанция споделя и извода, че съставът на чл. 68в, вр. чл. 68г, ал. 4, чл.68д, ал. 1 предл. 1 от ЗЗП е изпълнен.

Налице е неправилно приложение на материалния закон касателно определяне на местоизвършването на нарушението.

Не се споделят възраженията на касатора относно мястото на извършване на нарушението и изводите на въззивната инстанция по този въпрос. Тук съдът следва да отбележи следното:

Видно от административнонаказателната преписка, дружеството е със седалище в [населено място], поради което това е мястото, което следва да се счита за място на извършване на посочените нарушения. От съдържанието на НП се установява, че като място на извършване на нарушенията е посочено [населено място], което е мястото на извършване на проверката. Така посоченото място е място на узнаване, а не на извършване на нарушенията, като не може да се приеме, че същото е идентично с местоизвършването. Както правилно е посочил и въззивният съд, константна е съдебната практика, че в случай, като този, когато административното нарушение е извършено в интернет пространството, съответните правни задължения следва да бъдат изпълнени в седалището на юридическото лице. С оглед горното, съдът намира възраженията на касатора в тази посока за неоснователни, а изводът на районния съд – за правилен.

Налице е и отменителното основание, изразяващо се в съществено нарушение на процесуалните правила касателно съставянето на АУАН-а в отсъствието на санкционираното лице

Настоящият касационен състав споделя изводите на СРС относно неспазването на реда за съставяне на АУАН по чл. 40, ал. 3 ЗАНН, като намира за необходимо да допълни следното:

Чрез повдигане на административнонаказателното обвинение се поставя началото на административно-наказателното производство и с оглед гарантиране правото на защита за нарушителя, законодателят е предвидил неговото присъствие при започване на производството. Необходимостта от присъствие на нарушителя при съставяне на акта се обуславя и от обстоятелството, че би могло да не се стигне до образуване на административнонаказателно производство при наличието на представени от нарушителя доказателства, водещи до отпадане на неговата отговорност или до удостоверяване липсата на нарушение. Именно, с оглед гарантиране правата на нарушителя, както и предвид преценката за извършено нарушение, законодателят е въвел императивното изискване на разпоредбата на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН. По смисъла на ал. 2 на същия текст за покана се счита надлежно връчената такава, какъвто не е настоящия случай – дружеството е информирано за съставянето на АУАН 5 часа след обявления за съставянето час, поради което административния орган изобщо не е трябвало да пристъпва към съставянето му. А обстоятелството, че жалбоподателят се е запознал със съдържанието на АУАН и същият му е бил връчен, не санира допуснатото нарушение, тъй като административнонаказателното производство вече е било образувано и фигурата на нарушителя е възникнала със съответните неблагоприятни последици за него. Ето защо съставянето на акта в отсъствие на нарушителя без да са налице предпоставките на чл. 40, ал. 2 от ЗАНН е довело до ограничаване на неговите права.

По изложените съображения, поради липсата на сочените от жалбоподателя касационни основания и на други такива по чл.218, ал.2 АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход от спора и липсата на претенция за съдебни разноси от страна на ответника, съдът намира, че в хода на настоящото производство разноси не следва да се присъждат.

Водим от горното, Административен съд София-град, XI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2700 от 07.06.2024 г. постановено по а.н.д. № 8897/2023 г. НО, 108 състав по описа на Софийски районен съд,

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.